

เทวดา

บทที่ 22

รถแล่นเหวี่ยงๆ ประเดี๋ยวเร็วประเดี๋ยวช้า นึกจะเบรคก็เบรค
ปุบปับ นึกจะเร่งก็กระโจนไปข้างหน้าอย่างกระซากกระชั้น ทั้งทำ
อาการนำหวาดเสียวว่าจะชนกับรถคันอื่น มีคนบีบแตรใส่โครๆ บ้าง
ตะโกนตำบ้าง แต่ชายทั้งสองกลับหันมาหัวเราะกันหึๆ

“มุนษย์.....”

“ใช้โทสะนำเสนอ.....”

“คุณธาดา จอดรถก่อนได้ไหม พร้มจะอ้วก...”

รถคันหรูซิดเข้าริมทางทันที พิมพ์สมรเปิดประตูกลางแล้ว
หลับหูหลับตาก็หันป้อยอาหารเข้าที่ยังไม่ย่อยออกมา ร่างสูงใหญ่
ที่นั่งข้างคนขับก้าวลงมายืนข้างๆ ท่าที่เก้งก้างทำอะไรไม่ถูก

“เป็นอะไร”

เธอหน้าแดงน้ำหูน้ำตาไหล “เมารถ...!”

ภาพที่ผุดขึ้นมาในความทรงจำของชายหนุ่ม คือผู้หญิงคนหนึ่งใน
ยามเยาว์ที่เคยนั่งข้างๆ ลูบหลังซ้าๆ ส่งเสียงอ่อนๆ ปรโลบโยนเมื่อเขา
ไม่สบายแล้วมีอาการเดียวกับเธอ... มือใหญ่อุ่นๆ วางที่แผ่นหลังบางๆ
ส่งเสียงปรโลบอ่อนโยนถ้อยคำเดียวกัน “โอ้ ไม่ใช่ไรนะ ประเดี๋ยว
ก็หาย...” สีหน้าเขาอ่อนโยนจน “เทพ” ที่นั่งมองอยู่ในรถต้องลอบ
ถอนใจอย่างนึกเป็นห่วงกังวล

เธอรู้สึกดีขึ้น ยอมให้อีกฝ่ายประคองเดินกลับมา พุดอ่อยๆ

“พร้มคงนั่งต่อไปไม่ไหวแล้วละคะ”

“มาเถอะ ผมจะขับเอง”

ชายหนุ่มเปลี่ยนที่นั่งกับเพื่อน แล้วรถคันหรูก็เคลื่อนออกจากที่
แล่นเรียบเรื่อยตามแบบของเสกสิทธิ์คนใหม่หลังจากที่ลุกขึ้นมาจากการ
หัวใจหยุดเต้น

ธาดาหันมาทำสีหน้าสำนึกผิด “ขอโทษด้วยนะขอรับ”

“คุณไม่เคยขับรถเหรอ” เธอถามงงๆ

เขาซี้ที่ซิมบตัวเอง “ในนี้ไม่มี... เอ้อ ไม่เคยขับรถแบบนี้มาก่อน
ขอรับ”

“แล้วจะเป็นบอดี้การ์ดได้ยังไง แค่ขับรถก็ไม่มี”

เสกสิทธิ์พุดว่า “เขาทำอย่างอื่นได้”

“ทำอะไรได้คะ” เธอสงสัยเต็มที “คุณเสกเคยพบกันมาก่อน
ที่ไหน ทำไม่รู้จักกันดีจังเลยคะ”

“ก็พร้มบอกว่าผมพบกันที่โรงพยาบาลไง”

“แล้วเป็นอย่างนั้นจริงๆ หรือเปล่า”

“คงใช่มั้ง” เสียงตอบบ่ายเบียงทำให้เธอยิ่งสงสัย

สุภาพสตรีสาวสวยที่ออกมายืนยิ้มรอต้อนรับ อยู่ในอารมณ์ชุด
ประณีตสีด้าตามเคย เทพินรับไหวพิมพ์สมร พอเสกสิทธิ์เดินมาใกล้
มือขาวเรียวก็ยื่นส่งให้ แล้วมือใหญ่ได้รูปสวยที่แข็งแรง ก็รวบจับไว้
ด้วยอาการสนิทสนม มีสายตาพิมพ์สมรซ้าเลื่องมองค้อนวาวๆ

“ยินดีต้อนรับคะ เอ เมื่อไหร่เสกจะพานางเอกตัวจริงมาแนะนำ
ให้รู้จักสักที เห็นมาที่ไรก็พามาแต่พร้ม”

“ผมไม่ได้พาพร้มมา เขาวิ่งตามมาเองต่างหาก”

“เอ...” เจ้าของบ้านหันมามองพลางหัวเราะสงสัย

“ก็ไม่กี่วันก่อนคุณเสกไม่สบายมาก แต่แล้วจู่ๆ ก็ลุกขึ้นวิ่ง
พร้มเป็นห่วง ก็เลยคอยตามดูแลคะ” หญิงสาวแก้ตัว

“ผมมีคนดูแลแล้ว” เขาหันไปทาง ชายที่ตามมาด้วย

พิมพ์สมรอยากจะบอกว่า คนดูแล ยิ่งทำให้น่าเป็นห่วง

“อ้อ สวัสดิ์คะ” เจ้าของบ้านทักยิ้มๆ รู้มาก่อนแล้วว่าเสกสิทธิ์
มีองค์กรหลายคนคอยติดตามดูแลเวลาเขาไปไหนๆ เธอไม่ถือสาเมื่อ
อีกฝ่ายได้แต่ยิ้มตอบอย่างสุภาพเรียบร้อยแต่ไม่ยอมทำความเคารพเธอ
“ตามสบายนะคะ”

ชายหนุ่มร่างสันทัด เดินตามเข้ามาหนึ่งในบ้าน ตรงมุมที่แยกห่าง
ออกไป ป้อยให้เจ้าของบ้านสนทนากับเพื่อนๆ คนที่หัวเราะหัวใคร่
พุดคุยกัน ไม่รู้ว่าหนุ่มหน้าบากผิวปรุแต่สีหน้าซื่อได้กวาดตามองสำรวจ
ไปทั่วหมดทุกซอกมุมจนแม้แต่เพดานห้อง

และเขาคงได้สัมผัสอะไรบางอย่าง... เพราะแม้จะไม่มองซ้าที่เดิม
แต่ท่าทีกลับตึงเครียดระมัดระวัง...!

“ลูกชายทำอะไรอยู่ครับ บ้านเจียบเขี้ยว ธรรมเนียมบ้านที่มี
เด็กผู้ชายจะต้องรกและมีเสียงดังไม่ใช่หรือ” เสกสิทธิ์ถามเรื่องที่สนใจ
หญิงสาวเจ้าของบ้านสีหน้าเจือวิตกกังวลเมื่อพุดถึงลูก

“ลูกชายเป็นเด็กเจียบคะ เขาไม่ค่อยพุด แต่ถ้าพุดเมื่อไหร่

บางครั้งก็ออกจะจริงจัง...” เธอสำหน้า “เขาไม่เหมือนเด็กอายุหกขวบเลย ไม่รู้ว่าทำไม”

“เขาไปโรงเรียนหรือเปล่า เป็นไปได้ไหมว่าถูกเพื่อนๆ แกล้ง”

“ไปค่ะ แต่เขาไม่ถูกใครแกล้งหรอก มีแต่แกล้งคนอื่น”

“อ้าว หรือครับ”

เธอพูดขมิ้มๆ หน้าใจ “ฉันทำผิดพลาดไปอย่างไรก็ไม่ได้เลยคะ เมื่อตอนแกเล็ก ๆ ฉันทิ้งให้แกอยู่กับคนเลี้ยงคนแล้วคนเล่านั้นพอรู้ตัวอีกทีก็พบว่าลูกเราไม่ร่าเริงเหมือนเด็กอื่นๆ เลย ไม่รู้ว่าเป็นคนเลี้ยงคนไหนที่ทำให้แกผิดแปลก”

“แล้วคนเลี้ยงคนนี้ไว้ใจได้หรือครับ”

“คำหยาดที่อ้อๆ แข็งๆ แต่ทำอะไรได้หลายอย่าง ทำงานบ้านก็เก่งแล้วยังเข้ากับลูกชายได้ดี ลูกไม่เคยงอแงเลยคะ”

“แต่ว่าเมื่อวันก่อนพรีมเห็น.....”

พิมพ์สมรขยับจะรายงาน เสกสิทธิ์หันมาจับเข้าเธอหมับ ด้วยสีหน้าเจ๋อขี้ม ที่ไม่มีใครเดาใจถูกว่าเขากำลังคิดอะไร

ถ้าเป็นเมื่อก่อนพิมพ์สมรคงไม่รู้สึกรู้สึกละแวกกับสัมผัสถึงเนื้อถึงตัวแบบนี้ แต่เสกสิทธิ์ที่มีบุคลิกท่าทีเปลี่ยนไปเป็นคนละคนและยังเริ่มทำท่าทีก้อรกก้อตึกขบซึ่งห้วนไหวเหมือนมีความใส่ใจกับเธอ ทำให้เธอรู้สึกผิดแปลก เธอตาขวางแยกเขี้ยวใส่ผลักมือเขาพลางขยับหนี แล้วก็ตีสีหน้าไม่ถูกเมื่อหันมาพบสายตาแปลกใจของเทพินมองอยู่

เธอยิ้มแก้อๆ ลืมไปเลยว่ากำลังจะพูดอะไร

“ผมอยากพบหลาน” เขาตัดบทเธอตั้งอ้อๆ

“ถ้าอย่างนั้นรอเดี๋ยวนะคะ ฉันจะไปพามา”

ร่างโปร่งสมส่วนในชุดดำลูกหยายเข้าข้างในไปเป็นนาน ก่อนจะดึงๆ ปล่อยๆ ชูๆ ร่วงเล็ก ๆ ของเด็กชายผู้ไม่ยินยอมพร้อมใจให้เดินตามออกมา มีสาวคนเลี้ยงที่กึ่งๆ ก้มหน้า ตามติด

“อย่าดี๊อะนะจ๊ะ ลูก ออกมาพบใครๆ บ้างจะได้ไม่เหงาใจคะ เพื่อนคุณแม่เป็นคนน่ารักรู้ใหม่... เอ้า สวัสดิ์คุณลุงกับคุณอาชิจะลูก”

เด็กชายแข็งขืนไม่ยอมยกมือไหว้ใครสักคน

เทพินสำหน้า น้ำเสียงเจือหัวเราะอ่อนใจ “ดี้อีกแล้ว...”

“มาหลุงหน่อย” เสกสิทธิ์ยื่นมือออกมาจะจับ ร่างเล็ก ๆ สะบัดปิดหนีทันที

“แน่ะ ลูกเอก อย่าเกรนะคะ” เธอทำเหมือนดูแล้วหันมายิ้มแก้อ้ว “เวลาอารมณ์ดีเขาจะน่ารักมากคะ”

ขณะที่เด็กชายตัวน้อยแข็งขืนดี๊อด้ง พี่เลี้ยงสาวสวยคำหยาดก็หันไปมองชายร่างสูงสันทัดที่มุมห้องหลายครั้ง และ “ซาดา” ก็มองทั้งสองอย่างสนใจเช่นกัน

พอเทพินปล่อย ลูกชายก็ผละกลับไปหาคนเลี้ยง คำหยาดกระซิบบางอย่างทำให้ไบหน้าเล็ก ๆ หันไปมองชายที่มุมห้องอย่างระแวง

“ผมจะมาชวนออกไปทานข้าวกลางวันข้างนอก” เสกสิทธิ์บอกเพื่อนหญิงผู้ซึ่งหัวเราะยินดี

“ดีจัง ฉันกำลังเหงาๆ อยู่พอดี ถ้าอย่างนั้นขอฉันไปแต่งหน้านิดนึงนะคะ” เธอหันไปหาสาวใช้ “คำหยาดพาน้องเอกไปเข้าห้องน้ำเตรียมพร้อมไว้ก่อน ฉันจะไปทานข้างนอกกัน คำหยาดไม่ต้องไปหรอกเพราะว่ารถจะแน่นเกินไป”

ทั้งพี่เลี้ยงสาวและเด็กน้อยคล้ายจะมีท่าทีบางอย่าง แต่ก็ไม่ได้แย้ง เด็กชายหันมามองชายหนุ่ม สายตาแข็งกร้าวคล้ายประเมินและใคร่ลองดี.....

ร่างเล็ก ๆ ของเด็กชาย นั่งอยู่ตรงกลางในระหว่างหญิงสาวทั้งสอง ขณะที่เสกสิทธิ์ขับรถโดยมีซาดานั่งข้างๆ พิมพ์สมร อดไม่ได้ เอื้อมมือไปลูบที่หน้าขาเล็ก ๆ ข้างกาย คราวนี้เด็กชายได้แต่มองหลังมืออวบอ้อมบางๆ ของเธอโดยไม่มีท่าทีต่อต้าน

เธอได้ใจก็เลยลูบหลังลูบไหล่เขาอย่างเอ็นดู โถ ที่จริงเขาก็เป็นแค่เด็กเล็กๆ คนหนึ่งเท่านั้น เธอนึกโทษคนเลี้ยงสำหรับภาพที่เธอแอบเห็นเด็กชายพึงใจเล่นสนุกกับศพลูกแมวเมื่อวันก่อน

“น้องเอก ชอบไหมคะที่ได้กลับมาอยู่ไทย อากาศร้อนหน่อยแต่ร้อนดีกว่าหนาวนะคะ”

อีกฝ่ายไม่ตอบแต่ก็ไม่มีท่าทีเป็นศัตรู

“น้องเอกอยู่เมืองนอกนานเลยพูดไทยไม่ค่อยได้หรือคะ”

คนเป็นแม่ตอบยิ้มๆ ว่า “คงจะเป็นอย่างนั้นคะ แต่บางทีเขาก็พูดยาวๆ เอาแน่ไม่ได้”

“คำหยาดก็ไม่ค่อยยอมพูดซะด้วย” พิมพ์สมรว่า

“ถ้าอยู่กับพรีม อีกหน่อยก็พูดเก่ง” เสียงทุ้มลอยมาจากข้างหน้า ทำให้เธอค้อนวาว

“คุณเสกจะหาว่าพริ้มพูดมากใช่ไหม”

“อะไร ชมก็ไม่ได้”

“แล้วพูดมากๆ ไม่ดีหรือ ดีกว่าคนที่คิดอะไรก็ไม่พูดออกมาแบบว่าไม่จริงใจกับคนอื่นๆ นะ”

“น่าน... เริ่มละ...”

“เมื่อก่อนเสกพูดเก่งนะ พริ้ม” เทพิน ย้อนนึกถึงความหลัง “พูดมากกว่าเพื่อนผู้ชายทุกคน เดียวนี้พูดน้อยลง มีจังหวะจะโคน มีลูกเล่นมากขึ้น”

“มีเล่ห์เหลี่ยมมากขึ้นต่างหากคะ พี่เทพิน”

“แล้วอะไรอีก” เสียงหัวทုံถามหยอกเย้า นัยน์ตาที่มองเธอจากกระจกมองหลังเจือยิ้ม

“เพราะอย่างนั้นก็เลยมีสาวๆ โทรมหาทุกวัน” น้ำเสียงเธอออกอาการหมั่นไส้

“อ้าว แล้วพรรณไม่ว่าหรือ” เทพินสงสัย “สาวที่ไหนโทรมาคะ”

“ชมนุช” เขารู้ว่าชื่อนี้กรุ่นอยู่ในใจเธอ จึงแก้งตอบแทน

“เอ ชื่อนี้คุ้นๆ แพนเก่าใช่ไหมคะเสก”

“เลิกกันนานแล้วครับ”

“เลิกกันแล้วแต่พอเขาชวนไปค้างคืนต่างจังหวัดก็ตามไปเฉยเลย..!”

“จริงหรือเสก..!”

เขาหัวเราะแทนคำตอบ

ร้านอาหารหรู เต็มไปด้วยลูกค้ามีระดับ เด็กชายอายุหกขวบมีท่าทีเรียบร้อยขณะนั่งรับประทานอาหารอยู่ในระหว่างมารดาและพิมพ์สมร พ่อหนูน้อยเป็นมิตรกับเธอขนาดเป็นฝ่ายเอื้อมมือมาจับจูงเมื่อลงจากรถทำให้คุณเทพินหัวเราะพอใจ และไม่ว่าพิมพ์สมรตักอาหารเชิญชวนให้ทานอะไรเขาก็ไม่แงแปกเสก

เขามืออาหารก่อนแล้วทำที่เบื่อนายชวณเธอลุกออกจากโต๊ะพิมพ์สมรจึงบอกกล่าวขออนุญาต

“พริ้มจะพาน้องเอกไปเดินเล่นนะคะ”

“ให้ธาดาไปด้วยซิ” น้ำเสียงชายหนุ่มขริมจนเธอแปลกใจ

สีหน้าเธอแจ่มใส “ไม่เป็นไรคะ บอดีการ์ดของคุณเสกก็ต้องดูแลคุณเสกซิ พริ้มมีน้องเอกเป็นบอดีการ์ดแล้ว”

เด็กชายทำท่าเหมือนเธอซ้ำไม่ทันใจ จุดเธอเดินออกไปจากโต๊ะหญิงสาวทิ้งเสียงหัวเราะไว้เดินตามแรงจุดไปโดยดี

“ดีจริง เอกเข้ากับพริ้มได้แล้ว”

เทพินพูดพลางหัวเราะเสกสิทธิ์มองตามขริมๆ สบตา “องค์กรรักษ์” ซึ่งกำลังสนใจเรื่องเดียวกัน ผู้ชายทั้งสองต่างก็นิ่งเงียบเหมือนมีเรื่องกังวลอยู่ในใจ

เพิ่งจะพ้นจากประตูห้องอาหารออกมา ร่างสูงของผู้ชายคนหนึ่งก็ชนเด็กชายเต็มแรง ร่างเล็กๆ เสียหลักล้มลงไปจนมือบางๆ ที่จับจูงหลุดออกจากกัน

“เฮ้ ระวังหน่อยซิ..!”

เจ้าของร่างใหญ่สวมใส่เสื้อผ้าโก้หรูกลับเป็นฝ่ายหันมาเอ็ดอังก่อนจะสะบัดหน้าจะเข้าประตูห้องอาหารที่เธอทั้งสองเพิ่งจะพ้นออกมาก่อนหน้านี้ พิมพ์สมรตักใจรีบประคองเด็กชายลุกขึ้น

“น้องเอก เจ็บตรงไหนหรือเปล่าคะ”

สีหน้าของเด็กชายบอกความขุ่นเคือง มองตามหลังของคนร่างใหญ่ที่ผลึกประตูห้องอาหารหายเข้าไป ริมฝีปากเขาขยับขมุขมิบ

“โถ คนเก่งอย่าร้องไห้ นะคะ” เธอโอบกอดทั้งยังหอมแก้มเขาครั้งหนึ่ง

สีหน้าเขาดีขึ้น

“เดินไหวไหมคะ”

“ไหว”

“ไปทางไหนกันดี ทางโน้นมีร้านหนังสือ ไปดูไหมคะว่าจะมีการ์ตูนสนุกๆ หรือเปล่า”

เด็กชายพยักหน้าเดินตาม ใบหน้าที่หันกลับไปมองประตูที่ชายนั้นหายเข้าไปเจือยิ้มมีเลศนัย

เธอเพลินเลือกซื้อหนังสือกันอยู่นานเพราะเสกสิทธิ์ก็ไม่ได้โทรศัพท์มาตาม... เมื่อกลับเข้ามา พวกผู้ใหญ่ที่นั่งรออยู่ก็พร้อมจะกลับ

บรรยากาศในร้านและสีหน้าของคนทั้งสามทำให้เธอต้องถามอย่างแปลกใจ “มีอะไรกันหรือคะ ทำไมเงียบกันไปหมดเลย”

เทพินตอบด้วยสีหน้าไม่สบายใจ “เมื่อคืนนี้มีคนโดนน้ำร้อนลวกจะแยจ้ง เขาคงเจ็บมากร้องลั่นเลย นี่ทางร้านพาไปส่งโรงพยาบาลแล้ว”

เสกสิทธิ์และธาดา มองเด็กน้อยอย่างเคร่งขริม

สีหน้าของพ่อหนูช่างไร้เดียงสา.....